ПРИВІТ УКРАЇНІ

Вітай, дорога Україно моя!
Чи дужа ти, нене, здорова?
Пропали і воля, і сила твоя,
а все ж ти й сьогодні чудова!

От гарно, що раз довелося мені
до тебе навідатись, нене,— гей-гей!
хоч не давнім свобідним шляхом,
а з жовтим пашпортом в кишені!

Так нас розділили граничні стовпи,
жандарми, солдати і варти,
що вже українці не знають, хто ми,
а ми про них відаєм з карти.

Як се нагадаю, то сльози течуть,
та гріх проливати їх марно:
най плачуть уже українські співці,
вони то уміють прегарно...

Та як же живеться, Вкраїно, тобі?
Ні вітру від тебе, ні хвилі!
На турка збираєшся, може, іти,
чи вже й говорити не в силі?

Прийми мене, мати: я рідний твій син,
редактор з-над синього Прута;
не бачив я досі тебе ані раз,
писав про тяжкі твої пута.

Вся сила моя і вся слабість моя —
сталеве перо і чорнило;
списав я паперу вже скрині цілі,
аж людям читати немило.

А все лиш про тебе, Вкраїно моя,
про тебе, заплакана мати;
все думав, де взяти тобі хустинок,
щоб мала чим сльози втирати.

Не плач, а радій, що не маєш ти ще
своїх редакторів з чорнилом,
а то як списали б тебе ті пани,
не вмитись тобі уже милом...

Не плач, Україно, і в горі-журбі,
не плач над Дніпром і над Доном,
бо ми як зачуєм твій плач, то й собі
ревем, як воли, за кордоном.

[1897]